
ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

РАЧІНСЬКИЙ ДЕНИС РУСЛАНОВИЧ (17 серпня 1998, Київ – 20 березня 2022, Київ)

Український громадський активіст, урбаніст, український націоналіст та доброволець ДФТГ «Мрія» у російсько-українській війні (псевдо «Сталкер»).

Рачінський Денис народився в м. Києві. Мама – Рачінська Жанна Миколаївна, тато – Рачінський Руслан Миколайович, сестра – Рачинська Руслана Русланівна.

Важливу роль у вихованні Дениса мали його бабуся – Ковальчук Ольга Йосипівна та дідусь – Ковальчук Микола Миколайович (університет ім. Т.Г. Шевченка, юридичний факультет). У родині бабуся називали «Божий одуванчик» («Божя купава»): «вона була найдобрішою людиною, яку я коли-небудь зустрічала.... Значну частину свого непростого життя вона присвятила нашому вихованню» (Р. Рачинська). «Денис дуже поважав і цінував дідуся» (Ж. Рачінська).

У рідному місті упродовж 2004-2010 н. р. навчався спочатку у спеціалізованій школі № 183 м. Києва, а у період з 2010-2015 р. продовжив навчання в Українському коледжі ім. В.О. Сухомлинського.

Своїм шкільним наставникам запам'ятався як «худорлявий хлопчина, у погляді якого помітний був внутрішній стержень та впевненість.

Товариський, але завжди намагався відстоювати свою правоту та захищатися від тих, хто ображав. Прямолинійність у судженнях якого інколи вражала» (кл. кер. Ю. Кальмуцька, кл. кер. Л. Дорофій).

Для однокласників він залишився «однолітком з гострим відчуттям несправедливості, для якого вкрай важливим було, щоб усе відбувалося по заслугі» (С. Буженецький, І. Основенко); «однокласником, що вирізнявся своєю неординарністю серед інших, що викликало симпатію, бажання спілкуватися» (А. Харитюк); «сміх якого заражав увесь клас» (А. Любятцева).

Під час навчання захопився історією України. Важливу роль у становленні Дениса Рачінського як патріота й історика зіграв учитель історії, правознавства та громадянської освіти Маслов В.Е. (також випускник історичного факультету НПУ імені М. П. Драгоманова). 2015 р., успішно склавши ЗНО, вступив до Інституту історичної освіти НПУ ім. М.П. Драгоманова, який закінчив 2019 р., здобувши освітньо-кваліфікаційний рівень «бакалавр» і кваліфікацію «вчитель історії та українознавства». Університетські наставники запам'ятали Рачінського Д.Р. «студентом, що викликав симпатію та прихильність: досить скромним, непоказним, проте сумлінним і старанним, глибоким у своїх роздумах і сприйняттях» (д.істор.н., проф., заслужений працівник освіти І. Коляда, канд. істор. н., доцент С. Борейко).

У пам'яті однокурсників Денис залишився таким, що «любив життя і радів йому, як міг» (Д. Синяк); «дуже розумним, добрим, чесним і веселим хлопцем, який уміє підтримати в необхідний момент не лише словом, а й ділом» (С. Шакун); «полум'яним, до фанатизму, патріотом України» (Х. Пітух, П. Юрчишин, О. Шубер).

У шкільні роки досяг значних спортивних успіхів, займаючись карате в клубі «TENNO DOJO», оволодіваючи кіокушин-карате. Він запам'ятався як тренерам, так і товаришам по тренуваннях «цілеспрямованим і наполегливим підлітком, який,

долаючи біль і труднощі, виявляв неабияку силу волі, виборюючи призові місця на спортивних змаганнях» (тренери С. Трофимець, В. Суслова).

Починаючи з 2012-го року, Денис почав брати активну участь у житті фанатського руху київського футбольного клубу «Динамо».

З початку Революції Гідності Денис, будучи ще юнаком, добровільно відправився на барикади виборювати краще майбутнє для своєї держави України.

З 2015 року Д. Рачінський був поміж тих декількох десятків людей у Києві, які створили перший масштабний добровольчо- волонтерський проєкт «Цивільний Корпус «Азов»». Згодом саме завдяки його ініціативі у 2016-2017 рр. почалася автономна боротьба з незаконним гральним бізнесом на лівому березі Києва.

Як громадський активіст Д. Рачінський був одним з небагатьох у Дніпровському районі міста Києва, хто почав боротися з агітацією проросійських сил, які зараз внесені в реєстр заборонених в Україні.

Юнак Д. Рачінський активно боровся проти наркотичної реклами та був постійним учасником суботників із благоустрою в рідному районі.

У вільний час Денис Рачінський вивчав зону відчуження Чорнобильської АЕС. Закінчуючи бакалаврат історичного факультету, студент Рачінський Д.Р. успішно, ДЕК оцінено в 91 бал, захистив кваліфікаційну роботу на тему: «Системна криза в атомно-енергетичній галузі СРСР» (науковий керівник – к.і.н., доцент Луцай В.І.).

Розуміючи всі аспекти Чорнобиля, Денис добровільно знявся в повнометражному сюжеті одного з телеканалів («Документальна програма-пригода до 35-х роковин трагедії на ЧАЕС»), де з усім фактажем порушував питання браконьєрства та масової вирубки лісів у зоні. Він також допомагав іншим медіапроєктам у створенні статей щодо корупції в зоні відчуження.

Навчаючись у столичному університеті, Денис поглиблено вивчав історію України та їздив на розкопки доби Трипільської культури. Ретельно вивчав рідне місто та фіксував на плівку архітектурні споруди, підземні шляхи, покинуті заводи та будівлі радянської доби. Через це він надихав оточення на урбанізм, любов до Києва.

Уже 24-го лютого 2022 року, коли рашистські окупанти почали наступ на м. Київ, Денис Рачінський добровольцем пішов у Дніпровський військкомат м. Києва, узяв зброю та вступив до добровольчого формування «Мрія». Із перших днів бойових дій у Київській області Денис у складі ДФТГ «Мрія» разом із військовими ЗСУ виконував бойові завдання.

20 березня 2022 року о 22:46 23-річний киянин Денис Русланович Рачінський загинув під час бойових дій, виконуючи завдання під час оборони Києва. «Героїчно загинула найкраща, найсвітліша та найнеповторніша людина... Денис... Приклад для багатьох. Вияв справжньої сили, завзяття та гідності. Честі, мудрості та незламності... ми пам'ятаємо тебе як світлого, щирого, надійного, чесного та по-справжньому мужнього борця, воїна, чия жага до справедливості та правди споглядалася навіть у найсмутніші часи. І саме в такий час ти гордо та без роздумів підставляв своє чоло небезпеці, самовіддано захищався від ударів життя та відповідав на них» (А. Максим, кохана дівчина Дениса). Похований на Лісовому кладовищі (м. Київ, вул. Крайня, 3, ділянка 79).

Ігор Анатолійович Коляда, доктор історичних наук, професор кафедри методології та методики суспільних дисциплін, Український державний університет імені Михайла Драгоманова.

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ АВТОРІВ

Мета наукового журналу – публікація статей проблемно-постановчого і узагальнюючого характеру, в яких відображені результати досліджень з різних проблем історії України, всесвітньої історії, історії науки і техніки, зокрема розвитку аграрної освіти та науки в Україні.

Автори подають до редакційної колегії електронний варіант статті українською або англійською мовами, загальним обсягом 10-36 сторінок.

Тексти подаються у форматі редактора MS Word for Windows: верхнє, нижнє, ліве – 25 мм, а праве – 20 мм; шрифт – Times New Roman, кегель 14, інтервал – 1,5.

На першій сторінці статті друкуються індекс УДК, назва статті, ім'я, по-батькові, прізвище автора (авторів), науковий ступінь, вчене звання, посада і місце роботи (подається без скорочень українською та англійською мовою), e-mail, профіль ORCID, анотація українською та англійською мовами, кожна обсягом не менш як 1800 знаків, ключові слова українською та англійською мовами.

Перелік посилань розташовується в алфавітному порядку після тексту статті з обов'язковим зазначенням місця видання, загальної кількості сторінок (для книг) або номерів сторінок початку і кінця тексту джерела (для статей). На початку списку подаються праці іноземною мовою в латинському шрифті. Список літератури транслітерується латинськими літерами (References). Після транслітерованої назви праці зазначається переклад англійською мовою в квадратних дужках. Іноземні література і джерела залишаються без змін. Переклад англійською мовою праць на латинському шрифті не потрібний. Після кожного посилання необхідно в дужках указати мову оригіналу джерела, наприклад: [in Ukrainian].

Посилання в тексті подаються за таким зразком: [Сушко, 2003, с. 15], де «Сушко» – прізвище автора використаної праці, «2003» – рік публікації праці, «с. 15» – сторінка.

ЗАПРОШУЄМО ДО СПІВРОБІТНИЦТВА!